

jeg ikke nogen Tvivl om. Paa dette Punkt brister det ærede Medlems Sammenligning aldeles afgørende, og dermed opstiller han en Fristelse, som er næsten uimodstaaelig for det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss: Endogsaa for Ministeren). Endogsaa for mig, ja. Men det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds lader sig af sine Ræsonnementer føre alt for vidt, thi det, som det i dette Tilfælde drejer sig om, er ikke alene at støtte nogle Lodsejere, men at bevare Landets Grænser. Hvis man nemlig ikke foretager Digeanlæg paa forskellige Steder af Landet, betyder det ganske simpelt, at Landet svinder i Omfang, saaledes som det tidligere er sket i ganske betydelig Udstrækning. Den Foranstaltning, som det vil være naturligt at sammenligne dette Foretagende med, er derfor Høfdeanlægene rundt omkring i Landet og navnlig ved Jyllands Vestkyst. Hvis ikke disse Høfdeanlæg var blevet gennemført med saa stor Bekostning, som Tilfældet er, vilde Landet ganske simpelt svinde i Omfang. Man kunde maaske sige: De Arealer er jo ingenting værd, saa de kan lige saa godt gaa i Havet. Ja, det kunde de godt, men den næste Følge er, at umiddelbart efter forvandles de tilstødende Arealer til aldeles værdiløse Jordstrækninger. Derfor er det ganske simpelt et Forsvarsanliggende, som jeg maa antage, at det ærede Medlem fremfor nogen vil interessere sig for. Dette er i Sandhed at bevare vort Land for en Fjende, hvis Angreb vi ikke maa undlade at modsætte os.

Jeg mener altsaa, at vi har det rette Sammenligningspunkt i Høfdeanlægene, og saa vilde maaske det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) fatte nyt Haab og sige: Ja, men dér betaler Staten jo det hele, saa skulde den ogsaa gøre det i dette Tilfælde. Hertil maa jeg nu sige, at Statsbidraget bør i saadanne Tilfælde afvejes efter den Evne, man kan paaregne hos dem, der ejer de paagældende Jordstrækninger, og i den Henseende har man det saa nemt ved Høfdeanlægene, for de, der ejer Jorden, kan aldeles ikke være tjente med at deltage i den Udgift; for saa vidt de overhovedet skulde ofre noget kontant Bidrag, kunde de lige saa godt fuldstændig kvittere Besiddelsen af disse Jordstrækninger. Men det stiller sig helt anderledes med Egne, som man kan dyrke og dyrke med Fordel. I saa Henseende har Rigsdagen i forskellige Tilfælde fastslaaet visse Principper, hvorefter disse Tilskud bevilges. Jeg skal oplyse for det ærede Medlem fra Ribe, at ved de lollandske Diger, som er opførte i Henhold til Digeloven

af 1873, var Statstilskuddet $\frac{1}{4}$, ved de falsterske Diger var Statens Tilskud $\frac{2}{5}$, ved Ølands-Diget, som vi vedtog i forrige Samling, er Statens Tilskud Halvdelen, men det begrundes i, at Staten dér indvinder et ikke ganske ubetydeligt Landareal, som den har forbeholdt sig Ejendomsretten til. Ved Fortsættelsen af Ølands-Diget, som blev vedtaget nu ved Finanslovsforlaget's tredje Behandling, er Tilskuddet $\frac{1}{3}$, fordi der ikke dér findes nogen saadan bestemt Statsinteresse at varetage. Derfor maa jeg sige, at hvis ikke særlige Momenter forelaa, vilde jeg have foreslaaet et Statstilskud til denne Sag paa $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$. Der foreligger imidlertid et særligt Moment. Der foreligger det, at man naturligt gør en Sammenligning med Ribe-Diget, fordi det er en saa betydelig, forholdsvis stor Foranstaltning, der skal gennemføres. Ved Ribe-Diget udgjorde Statens Tilskud 765,000 Kr., medens de privates Tilskud udgjorde 675,000 Kr. og Amtets 50,000. Man vil altsaa se, at Statens Tilskud var en Smule udover Halvdelen, og saa har man tillige ydet Lodsejerne den Begunstigelse, at man giver dem et billigt Statslaan, som afdrages gennem en længere Aarrække. Denne Begunstigelse har jeg ikke villet være med til at tilsige Lodsejerne i dette Tilfælde, og det er selvfølgelig ikke, fordi jeg ikke i og for sig kunde unde dem en Lempelse, men det er, fordi Finansministeren — efter min Opfattelse med Rette — bestemte modsætter sig denne Maade at anbringe Statens Penge paa; det hele er jo ogsaa kun et Spørgsmaal om $\frac{1}{2}$ pCt. mere eller mindre i Rente, og efter Finansministerens Mening er der ikke nogen Grund til, at Staten skal bære Tabet derved. Disse Lodsejere vil uhyre let ved at slutte sig sammen kunne tilvejebringe dette Laan i et Pengeinstitut, og Spørgsmaalet bliver da alene, om Rentefoden kan blive $\frac{1}{2}$ pCt. udover, hvad Staten maatte betinge sig i Rente, saa jeg synes ikke, at jeg kan tillægge Afslaget paa denne Begæring nogen saadan Betydning, at man af den Grund kunde komme ind paa at yde et større Statstilskud. Jeg tror ikke, det ærede Medlem vil kunne opnaa synderlig meget ved, at han har foranlediget, at Sagen bliver Genstand for Behandling som særskilt Lovforslag. Den yderligere Udstrækning af Statsbidraget, som det ærede Medlem vil kunne opnaa ad den Vej, kunde han muligvis ogsaa have opnaaet ved Forhandling med Finansudvalget under dets Behandling af Sagen, saaledes som den forelaa. Det er naturligvis kedeligt nok, at Spørgsmaalet nu foreligger en Del senere som særskilt Lovforslag;